

man Ciril, Freienreich Alfred, Kasimir Ludo-
vik, Preac Krista, Kirbiš Jožef, Albrecht Vilj.,
Dreo Vinko, Zupanič Anton, Zupanič Julija,
Hostnik Ivan, Rožman Matevž, Turk Anton,
Sitar Osvald, Čeh Martin. Poročilo tovariša
blagajnika: Društvo je v minulemu letu imelo
21.011,50 Din dohodkov in 19.608 Din izdatkov.
Potem smo sprejeli našega vaščana g. Ferdo
Kieslingerja za prvega častnega člana. Nato
so se vršile volitve. Za načelnika je bil zopet
izvoljen tovariš Zupanič Albin, kateri je ob-
nem tudi poveljnik. Za podpoveljnika tova-
riš Rožman Franjo, za tajnika tovariš Vau-
pottič Ivan, za blagajnika tov. Purg August,
za odbornike: tovariši Lozinšek Vinko, Mla-
kar Martin, Kozel Štefan in Dračbaher Franc.
Za njihove namestnike: tovariša Klethofer
Franc in Skok Jože. Za pregledovalce računa:
tovariši Kranjc Ivan, Repič August in Lozin-
šek Leopold. Končno se je vršila zaobljuba.
Člani so se razšli, v svesti si svojih dolžnosti.
Na pomoč!

Smartno ob Dretli. Kljub krizi in pomanj-
kanju se je letošnji predpust uporabljal za
različne zabave in prireditve. Je pač tako: na
eni strani ljudje, ki ne marajo za krizo, na
drugi strani pa pomanjkanje in revščina.
Kar se je pa na pepelnico odigralo, to bo pa
menda vsak pameten človek obsojal. Način
te pepelnice šale je bil docela neokusen, žal-
ljiv in v zasmeh verskim obredom. Za »pu-
šeljek« pri tej komediji pa je bila mladina.
To je obžalovanja vredno!

Sv. Tamaž pri Ormožu. V nedeljo dne 19.
t. m., popoldne po večernicah, nastopi v Društ-
venem domu v zanimivi ljudski igri slovit
razbojnik Guzaj s svojimi tovariši, ki vam je
znan že po povesti iz »Slovenskega gospodar-
ja«. Kdor pa hoče junaka te povesti поблиže
spoznati, naj ne zamudi prilike, da si ga ogle-
da na našem odru, ko bo nastopal z vsemi
svojimi slabostmi in krepostmi. Pred igro na-
stopi z izbranimi pesmimi naš domači pri-
znani pevski zbor.

Smeh na vojaškem so- dišču.

Francosko vojaško sodišče je znano
po svoji strogosti. Na obrazih sodnikov

počiva vedno izraz resnosti in strogo-
sti. Smeh je v teh prostorih neznan
zvok. Pri zadnji razpravi pa je bilo
obilno smeha. Pred vojaškim sodiščem
se 'e namreč moral zagovarjati kaplar
Ravoisier. Ker je včasih prišel prepoz-
no domov, so mu kot kazen določili, da
mora po odsluženem roku še mesec dni
služiti. Ko so meseca septembra 1932
njegovi tovariši smeli iti domov, je do-
bil Ravoisier vozni list in službeno po-
velje, da se mora drugi dan prijaviti v
Etampesu pri tamošnjem letalskem
polku, kjer naj odsluži še 30 dni. Ra-
voisier se je razsrdil. Ko se je ob čaši
dobrega vinca poslavljaj od svojih to-
varišev, ki so se odpravljali domov, si
je nekaj domislil. Domislek pa je bil
ta: pošlji namestnika v Etampes, sam
pa pojdi domov. Namestnika dobiti ni
težko, ko je povsod brezposelnih ljudi.
Dogovoril se je z nekim brezposelnim,
da bo šel mesto njega služiti mesec dni,
zato dobi 5000 frankov. Kot aro mu je
dal na roko 500 frankov. Nekaj ur kas-
neje se je krivi Ravoisier v uniformi in
z dokumenti pravega Ravoisierja javil
pri letalskem polku v Etampesu.

Vse je šlo gladko. Namestnik se je
prikazal kot poslušen vojak in ker je
bil izučen slikar in pleskar, so ga do-
bro porabili za ta posel. Čez teden dni
pa je ta mož naenkrat se naveličal de-
la in službe ter se je javil bolnega. —
»Vratna bolezen«: tako je bilo zapisano
na bolezenskem listu. Zdravnik pa je
konstatiral, da ima polipa v nosu ter
da je potrebna operacija, in sicer v vo-
jaški bolnišnici v Parizu. Da bi se mo-
ral podvreči operaciji, to ni bilo dolo-
čeno v pogodbi, ki jo je sklenil z Ravo-
isierjem. Zato mu je pred odhodom v

Pariz brzojavil, da odpoveduje sklenje-
no pogodbo. Ravoisier pa mu je odgo-
voril: »Stvar je preprosta; jaz grem
mesto tebe v bolnišnico, ti pa boš se
vrnil v Etampes.« Menjala sta unifor-
mo. Sedaj se je pravi Ravoisier javil za
operacijo v bolnišnici. Ko ga je zdrav-
nik preiskal, mu je rekel: »O polipu ni
sledu, pač pa mora biti bolezen v sle-
piču, tam bo potrebna operacija.« Kaj
je Ravoisier hotel? Moral se je dati
operirati na slepiču. Teden pozneje je
kot popolnoma ozdravljen zapustil bol-
nišnico. Sedaj pa nazaj v Etampes?!
Obrnil se je na svojega namestnika,
naj se vendar mesto njega vrne tje k
letalskemu polku. Namestnik pa o tem
ni hotel nič več slišati. Tako je moral
Ravoisier vgrizniti v kiselo jabolko ter
se odpeljati v Etampes. Ko je tja do-
spel, so se nekoliko čudili, ko so ga za-
gledali. Kako to, da ima svetle lase, ko
so prej bili črni? »To je storila tista
operacija, med katero so moji lasje po-
stali bolj svetli«, je odgovoril Ravoisier.
Naslednji dan pa je izpodbil sodu dno.
Ko je namreč Ravoisier moral v stano-
vanju narednika od svojega namestni-
ka-Ravoisierja začeto delo dovršiti, je
na steno ne naslikal, marveč namazal
strahovite stvari. Tako so tej goljufivi
zamenjavi prišli na sled, Ravoisier pa
je prišel v ječo. Nedavno je stal pred
vojaškim sodiščem v Parizu. Ko je celo
zadevo pred sodniki razkladal, je v
dvorani nastal bučen smeh. Kar se še
menda ni zgodilo na tem sodišču, se je
zgodilo zdaj; vsi sodniki so se smejali.
Smejali se je tudi Ravoisier ter je z na-
smehom na ustnicah prejel kazen: pol
leta zapora.

Maribor. Poročena sta bila dne 22. februarja
t. l. v Mariboru Šerbinek Ivan, posestnik v
Janževi gori pri Selnici ob Dravi, in Brus Ma-

rija, posestniška hči iz Zgornje Sv. Kungote,
mnogoletna prednica Marijine družbe. Želimo
božjega blagoslova!

Limbuš pri Mariboru. Dne 22. februarja je v
dopoldanskih urah zatnil svoje trudne oči
vrl krščanski mož, g. Jakob Tarbos, posestnik
v Limbušu, na svojem tako ljubem domovju.

pripraviti do tega, da bi prišel v govorilnico.
Najpotrebnejša pojasnila mu je donášal ravna-
telj kaznilnice.

Železno zdravje Colnarjevo je kljubovalo
grozotnemu času. Nikoli ni bil Colnar bolan, le
bled je bil in zelo shujšan. Da bi pa pisal svojim
domov, ga niso mogli omehčati. Če so mu ob pri-
ložnostih, za katere je bilo dano dovoljenje, za
božič na primer, poslali darov, so opazili na njem
neko pritajeno veselje. Kadar pa je sedel pred
jestvinami, ki so mu bile poslano od doma, ni
mogel ničesar spraviti v grlo in je porazdal vse
svojim soujetnikom. V tej tih jetnišnici je bil
on najtišji prebivalec. Če ga niso vprašali, ni
nikoli izpregovoril besede. Pri vsakodnevnih iz-
prehodih je imel oči uprte vedno v tla; nikoli se
ni ozrl proti tistemu koščku modrega neba, ki
je sijal tudi nad dvoriščem jetnišnice.

Gospod učitelj ni nehal s svojimi obiski;
hodil je po naročila za ženo, ki jih je čakala,
in za sina. Prej kdaj je vzel tudi pismo s seboj,
toda Colnar jih ni hotel brati.

»Če bi prebral, bi umrl,« je rekel nekoč. Če

so ga vprašali, ali se kesa svojega dejanja, je
molčal, nobena mišica v njegovem obrazu se ni
zgenila. Vesti iz doma, ki mu jih je ustno spo-
ročal ravnatelj, je poslušal molče; nihče ni mo-
gel opaziti, če ga te stvari sploh zanimajo. Le
ko mu je ravnatelj nekoč omenil, da so prišli
za kmeta hudi časi, je vzdihnil. Tedaj je pač
pomislil na svojo ženo. Ena sama novica pa ga
je izbegala: ko mu je ravnatelj naznanil, da je
sin Karel napravil zrelostno skušnjo z odliko,
je zaihtel in je jokaj skoraj dve uri.

Ko je učitelj to povedal doma, je izpreletel
svetel žarek gospé Ane upadlo lice; stisnila je
roko sinu, ki je stal poleg nje, in je tiho in vsa
srečna rekla: »Še naju ljubi!«

»Pojdi in obišči gospoda graščaka.«

»Ne vem, mati; matura vendar ni nič kaj
posebnega. Na tisoče jih je vsako leto, ki jo na-
pravijo.«

»Spodobi se,« je rekla mati. »Z nikomer dru-
gim v vasi nismo prijatelji, le z našim dobrim

»Moji recepti vedno
pomagajo!«

»Verujem, verujem,
odgovori odvetnik, »če
bolniku ne pomagajo,
pomagajo pa tebi in
lekarni.«

— — —
Nisem obljubil.

Kaplar novincu: »Od
kod prideš tako pozno
in še brez puške? Ali
nisi slišal, da sem vam
vsem naročil, da mo-
rate biti že vsi na od-
hod pripravljeni?«

Novinec: »Res, g. ka-
plar, rekli ste to, rekli,
a jaz vam nisem za
gotovo obljubil.«

— — —
Ni ošaben.

Stotnik okrega voja-
ka, katerega je pogo-
sto videl zanemarjene-
ga in zamazanega, ter
mu reče: »Ali te ni nič

Pred sedmimi tedni je moral iti v bolnico v Maribor in to vsled zastrupljenja krvi na prstu svoje desne roke. Ozdravel je. Doma pa se mu je nato vnela trebušna mrena, kateri je kljub zdravniški pomoči podlegel. Dne 24. februarja smo ga v zelo obilnem številu spremili od doma na limbuško pokopališče. Kljub skrajno slabemu vremenu je bila udeležba zelo obilna. Ob grobu se je č. g. župnik Andrej Bračič v vznesenih besedah spominjal rajnega kot vzornega krščanskega moža in zelo skrbnega gospodarja. Njemu kot č. g. patru Placidu za udeležbo, ter vsem sorodnikom, prijateljem in znanecm bodi za udeležbo izrečena prisrčna zahvala. Rajni Jakob pa naj počiva v miru!

Marenberg. Pri nas so se zadnji čas izvršile velike spremembe. Se pozna, da je nastopil mesec marec, ko se spreminja vreme in letni čas. Sprememba je bila v občinski upravi. Odstavljena sta bila v trški občini odbornika gg. Ivan Lukas in Simon Ternik. Namesto teh sta prevzela odborniška mesta šolski upravitelj g. Mirko Lešnik in trgovec g. Josip Langeršek. Ostavko so podali na odborniška mesta župan g. Wrentschur in odbornika gg. M. Höbling in Deutschmann. — Električno plačujemo tržani z ozirom na uporabljen množino, 5 Din od kilovatne ure, 70 par pa davka. S 1. marcem so stopili v veljavo električni števci. — V zgornjevižinski občini je bil namesto g. Martina Falanta imenovan za občinskega odbornika g. Franc Ternik. V februarju ni bilo nobenega sejma in nobene poroke, na pokopališču pa so s šentjanževskega vrha zanesli 60letnega delavca Jurija Kopa. Prvomarčni sejma nas je povedel v spremenljivi pomladanski mesec. Prignanih je bilo samo 10 glav goveje živine. Ljudi je prišlo na sejem veliko, kupovali pa niso nič. Prvi marčni teden pa je odvedel v večnost kar dve osebi: 27letnega tesarja Fedlerja iz trga, ki je umrl na jetiki, in 79letno prevzičkarico s St. Janža Marijo Lesjak, umrlo vsled možganske kapl. Prvega so na njegovi zadnji poti spremljali gasilci, godba in pevci. Dne 7. marca je tukaj tudi bila poroka. Poročil se je tukajšnji odvetnik g. dr. Ivan Winterhalter z gđc. Eli Langeršek, trgovčovo hčerko. Priči sta bili: za ženina trgovec g. Josip Langeršek, za nevesto pa g. Leopold Gusel, trgovec v Mariboru,

ki je pa zaradi bolezni poslal namestnika. Poročal je g. dekan Jakob Messner, ki je novoporočencema spregovoril nekaj prav ganljivih besed. S spremembo vremena se je v našem kraju naselila bolezen. Španska je kar cele družine položila na bolniško posteljo.

Libellče. Tukaj od nas se prav malokdo oglasi. Zato sem se jaz namenil, če mi gospod urednik dovoli malo prostora v »Slovenskem gospodarju«, da napišem par vrstic. Tukaj pri nas imamo letos prav mlo zimo. Letos naših ljudi nič ni strah pred volkovi, kakor v zimski leta 1928-29. Pač pa jih je strah pred gospodarsko krizo, ki tlači naše kmete vedno bolj. Zraven tega je bila pretečeno leto suša, ki je znatno zmanjšala poljske pridelke. Najbolj nam primanjkuje krme za živino. Lansko leto je dobro obrodilo sadje, za katerega so naši kmetje kljub nizki ceni precej izkupili, da so imeli za najnujnejše potrebe. Glavni pridelek, ki ga pri nas vsako leto pridelamo za naprodaj, je krompir, ki pa preteklo leto ni dosegel povoljne cene. Naši kmetje se hudujejo nad krizo, tega se pa ne zavedajo, da je v organizaciji najzanesljivejša pomoč. Pregovor pravi: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Tudi v predpustu se je poznala kriza, ker ni bilo takšnega popivanja in veselčenja, kakor je to običajno. — Fant iz Libellče.

Svečina. Se so doneli poslednji zvoki prestreljive žalostinke iz tihega svetišča »Vigred se povrne...« Na griček nad vasjo se je pomikal spreved, noseč v poslednji dom posestnika g. Jožefa Jamška. Rosilo je. Morda zato, da bi narava zatrla v sebi kal oznanjujoče pomladi, ki pokojniku ni bila več usojena. Vršil se je obred dveh čč. gospodov duhovnikov. Sledil je poslovični govor g. šolskega upravitelja. Oči prisotnih so se orosile. Zadozele so žalostinke. V daljavi se je izgubljaj njih glas trepetajoč v tihi naravi. Ob svežem grobu pa je plakala žalujoča soproga s sinovi in hčerkama. Rajni naj počiva v miru!

Sv. Jurij v Slov. goricah. V lepem sprevedu z gg. duhovnikoma smo spremili na mirodvor dne 6. februarja telesne ostanke rajnega Alt Jožefa, bivšega kmela, potem prevzičkarja pri svojem sinu v Partinju. Spreved je izvedel pogrebni zavod od Sv. Lenarta v Slov. goricah iz hiše žalosti do pokopališča. Obilna udeležba je pokazala, kako ljudje spoštujejo takšne

Za pomladansko zdravljenje uporabljajte **Planinka čaj** Bahovec, ki čisti in osvežuje kri in tako obnovi celi organizem. Zavitek Din 20.— v apotekah. 311

može. Rajni je bil skromen in ponižen kmet, globokoveren ter goreč tretjerednik, ki ga ni motilo nobeno delo, da bi radi njega opustil vsaki prvi petek in prvo nedeljo v mesecu sprejem sv. zakramentov. Bil je mož, ki ni maral, ne dopuščal pohujšljivega govorjenja. Menda ni nikoli čez njegova usta zdrknila kakak kletev, ne godrnjanje zoper previdnost božjo. Čez 30 let je bil naročnik »Slovenskega gospodarja«, vedno zvest svojemu globokemu krščanskemu prepričanju. Vdan v voljo božjo je po težki štiritedenski bolezni, spreviden s sv. zakramenti, zatisnil svoje oči k večnemu počitku. Počivaj v miru! Sorodnikom naše sožalje! — Na sedmini se je nabralo 100 Din za afrikanke misijone.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Španska bolezen pridno obiskuje naše hiše in je že nekatere presenetila smrt. Pridna 11letna šolarica Antonija Kocbek iz Ločkega vrha je še v sredo bila v šoli, v nedeljo pa že mrtva. Napila se je mrzle vode in so se ji možgani vneli. Pokopali smo jo ob udeležbi vse šolske mladine dne 14. februarja. — 24letni kmetijski sin Ant. Zorman z Drvanje se je v soboto podal v klet pit in v nedeljo mu je srce počilo od prevelike sile. Pokopali smo ga dne 28. februarja. Ne pij torej alkoholnih pijač v španski bolezni, ako še hočeš živeti! — V petek dne 3. marca je oče Franc Zupe, po celem lenarškem okraju znani kmet v benediški občini, dopolnil 70. leto svojega življenja. Rojen je bil dne 3. marca 1863. 38 let že gospodaril vzorno s svojo blago ženo Julijano na svoji kmetiji. Je vrl živinorejec, zlasti pa dober sadjar. Večino svojega sadnega drevja je sam zasadil. Sedaj je vesel lepih uspehov. Veliko zaslugo za napredek kmetijstva si je pridobil kot načelnik kmetijske podružnice, ki jo je kot načelnik

sram, da si tako zane-marjen in zamazan, a tvoji tovariši so pa tako čedni?»

Vojak: »Častivredni gospod, jaz nisem tako ošaben kot drugi.«

Sitno.

Kapljar: »He, Cene, jaz ti bom pokazal, ti umazanec! Kakšna je tvoja puška umazana, kakor gnojne vile! Takoj mi pojdeš k raportu!«

Cene: »Šele sedaj v naglici vidim, da sem vzel vašo puško, gospod kapljar!«

Zvit odgovor.

General častniku: »Kaj se smejete, ako vas resno o vaših dolžnostih opominjam?«

Častnik: »Ne zame-

gospodom učiteljem in prav malo tudi z gospodom v gradu. Vselej mi je, kakor da bi prisijal solnčni žarek v hišo, kadar stopi gospodična Ema čez prag.«

»V teh osmih dneh, odkar sem doma, je še ni bilo. Ali še kaj pride po vodo k studentu?«

»Redkokedaj! Stara Golobovka jo vsak dan sama pride iskat. Drugi ljudje o mrliški vodi, kakor jo imenujejo, ne marajo ničesar slišati.«

Te besede je izgovorila mati z veliko nevoljo. Sin je pristavil:

»Saj jim ni več treba hoditi ponjo! Za nas je še boljše tako!«

Nato se je pripravil za obisk na gradu. Več ko pol ure je stal pred malim zrcalom na steni. Lase si je skušal uravnati trikrat, kravato je zavezal šestkrat. Zelo tehtno je premišljeval, ali naj tisto malo puha pod nosom pusti, ali ne. Obiska pri gospodi vendar ne bomo delali, ne da bi se prej obrili! Toda britve ni imel, k brivcu v vas pa mu je bilo preveč od rok. Zato se je odločil na pot kar s puhom pod nosom. —

To je bila težka pot. V primeri z njo matura

ni bila nič. Celo matematike se ni bil ustrašil. Njegov najboljši prijatelj se je jezil, da to »konfederstvo, matematika« še vedno ni odpravljeno. Trdil je, da je to pravzaprav zadeva ministrstva za ljudsko blaginjo. To pa da najbrž spi, kadar so tako važna vprašanja na dnevnem redu. —

»Grad« ni bil nič kaj posebnega. Čedna, pa preprosta gosposka hiša sredi parka.

Gračak je bil mož petdesetih let, z rjavo brado. Človekoljubnost se mu je brala z obraza. Kajti »ni je pravičnosti na zemlji, po kateri bi postali obrazi to, kar so ljudje.«

Gospod je peljal Karla v svojo sobo.

»Zelo sem vesel, da ste me obiskali, mladi prijatelj. Naš dobri gospod učitelj mi je pripovedoval, s kako lepim uspehom ste napravili matura. V vseh predmetih ste bili ustnega izpraševanja oproščeni.«

»Saj to nič ni,« je rekel Karel, »z menoj vred so bili oproščeni še trije drugi. V vseh gimnazijah je tako.«

»No, pa vendar! Ali kadite?«